

УДК 342.9:35.07:343.352

DOI <https://doi.org/10.32782/ln.2024.24.20>

Діденко А.О.

здобувач

Науково-дослідний інститут публічного права

ПРИНЦИПИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ БОРОТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ КОРУПЦІЄЮ В УКРАЇНІ

Вступ. Організована корупція в Україні постає як одна з найгостріших загроз національній безпеці та ефективному функціонуванню публічної влади. Послаблення інституційного контролю, розширення надзвичайних повноважень і перерозподіл ресурсів створюють сприятливі умови для зловживань з боку як посадових осіб, так і організованих злочинних груп. У таких обставинах зростає потреба у формуванні дієвого механізму публічного адміністрування, здатного запобігати корупційним проявам і забезпечувати легітимність управлінських рішень.

Організована корупція в умовах російсько-української війни набуває нових форм: вона переплітається з нелегальними ринками озброєння, гуманітарної допомоги, переміщення осіб, а також із розкраданням бюджетних ресурсів, призначених для оборони й відбудови. За таких умов особливої уваги набуває дослідження принципів, які повинні лежати в основі протидії цим явищам. Вони мають бути не лише нормативно закріпленими, а й практично реалізованими в межах публічного управління та правоохоронної діяльності.

Актуальність дослідження зумовлюється як національними викликами, так і міжнародними зобов'язаннями України у сфері боротьби з корупцією. Зокрема, реалізація положень Конвенції ООН проти корупції та адаптація до стандартів Європейського Союзу передбачає не лише прийняття відповідних законодавчих актів, а й впровадження цілісної політики, що ґрунтується на прозорості, верховенстві права, доброчесності та підзвітності.

Водночас проблема полягає в тому, що корупція в Україні є не лише індивідуальною девіацією, а й частиною стійких структур – як формальних, так і неформальних. Це зумовлює необхідність комплексного підходу, що поєднує адміністративні, оперативно-розшукові, цифрові та профілактичні інструменти. Принципи стають ключовими орієнтирами, які дозволяють координувати ці засоби в межах цілісної політики.

Особливого значення набуває саме принципівий рівень антикорупційної політики, що визначає не тільки допустимі межі дії держави, а й соціальні очікування від неї. У період дії воєнного стану легітимність обмежень, які держава накладає, залежить не стільки від їхньої формальної правомірності, скільки від прозорості, обґрунтованості та відповідності суспільним уявленням про справедливість. Принципи адміністрування у сфері протидії організованій корупції мають виконувати не лише технічну, а й ціннісну функцію.

Важливо також усвідомлювати, що корупція, яка зачіпає питання національної безпеки, – це не лише внутрішній ризик, а й фактор, що впливає на міжнародну підтримку України. Ефективна реалізація антикорупційних принципів у секторі оборони, як показали приклади розкритих схем у ЗСУ, є необхідною умовою збереження довіри з боку партнерів. У зв'язку з цим боротьба з організованою корупцією має здійснюватися в межах високих стандартів звітності та оперативного реагування.

Обґрунтовується необхідність переосмислення антикорупційної політики в умовах

воєнного стану через призму фундаментальних принципів публічного адміністрування. Аналізуючи міжнародний досвід, національне законодавство та практику органів, уповноважених на боротьбу з корупцією, автор формулює засади, які мають слугувати методологічною основою для подальшої розробки ефективного, сталого та морально легітимного антикорупційного механізму.

Огляд останніх досліджень. До наукової проблематики публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією зверталися українські та зарубіжні вчені: А. Авер'янов, Н. Бааджі, К. Бабенко, Ч. Беккарія, Дж. Бентам, І. Бердиченко, А. Берлач, А. Бофич, О. Буханевич, Е. Бускалья, К. Возняковська, В. Галуцько, В. Гармартюк, А. Генералова, Т. Гонг, Д. Даль, Д. Джон Локк, Д. Док МакКі, Е. Едгардо, Р. Каррієр, О. Конт, С. Лазаренко, С. Лау, Дж. Локк, Д. МакКі, В. Паутов, Б. Паліфка, П. Платон, С. Роуз-Акерман, С. Рогульський, О. Ситников, Д. Сміт, С. Сорока, С. Стеценко, А. Томісон, О. Ткаченко, Р. Тучак, М. Удянський, О. Шевчук, Р. Шишка та ін. Проте за межами їх наукового аналізу залишилися вагомими, актуальними для умов сьогодення питання з аналізованої проблематики, які залишаються невирішеними в науці адміністративного права.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі положень природного права, законодавства та наукових доктрин виявити та узагальнити основні принципи публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією в Україні.

Виклад основних положень. Слово «принцип» у Словнику української мови трактується як основне, вихідне положення, що лежить в основі певної наукової системи, теорії, ідеологічного напрямку тощо. У цьому значенні принцип виконує функцію загального правила або фундаментальної ідеї, яка визначає зміст і спрямованість пізнавальної чи практичної діяльності. У другому значенні термін означає основний закон якоїсь точної науки, що слугує її стрижневим положенням,

аксіоматичним твердженням або ключовою закономірністю [1].

У юридичній літературі розкривається фундаментальне значення принципів як провідної категорії адміністративного права в європейських континентальних правових системах. Принципи представлені як поглиблений вияв сутності права, його змістовне ядро, що відображає закономірності суспільного розвитку, актуальні тенденції та соціальні потреби. Такий підхід свідчить про те, що принципи не лише оформлюють загальні рамки адміністративно-правового регулювання, а й відіграють світоглядну, ідеологічну та функціональну роль. Вони спрямовані на забезпечення прав людини й належне функціонування демократичної держави, що узгоджується з концепцією верховенства права. Принципи визначають базові засади організації та діяльності адміністративних органів, слугують орієнтиром для адміністративного регулювання і мають імперативний характер. Водночас вони не є суто декларативними – автор підкреслює, що попри свою ідеальність, ці вимоги є досяжними на практиці [2, с. 44].

Публічне адміністрування боротьби з організованою корупцією в Україні – це правова та організаційна діяльність спеціальних адміністративних та правоохоронних органів, яка здійснюється в межах компетенції та на підставі чинних нормативно-правових актів з метою нейтралізації, усунення або знищення організованих форм корупційної злочинності. Його зміст визначається не лише нормами адміністративного права, а й філософсько-правовими засадами, які вимагають від публічної влади моральної відповідальності перед суспільством. Така діяльність ґрунтується на принципах цілеспрямованості, нормативності та організаційної підзвітності. Вона охоплює адміністративний примус, електронне врядування, моніторинг, координацію, а також превентивні механізми [3].

Отже, природничі та нормативно-правові засади визначають ефективність публічного адміністрування у сфері боротьби з органі-

зованою корупцією, формуючи стабільну систему принципів, що забезпечує єдність регуляторних механізмів і унеможливорює довільне тлумачення повноважень. Принципи виступають основою прозорих процедур, зв'язуючи організаційну підзвітність з інституційною ефективністю, та забезпечують системність заходів з попередження, виявлення й усунення злочинних практик. Їхня етична функція легітимізує дії держави, узгоджуючи формально-правові вимоги з моральною відповідальністю перед суспільством. Принципи не лише окреслюють межі впливу, а й надають сенс діям влади, перетворюючи боротьбу з організованою корупцією з гасла на реальний механізм публічного управління.

Конвенція ООН проти корупції (UNCAC), прийнята 31 жовтня 2003 року, є першим універсальним міжнародно-правовим інструментом, спрямованим на комплексну протидію корупції. Документ визначає п'ять ключових напрямів: профілактика, криміналізація, міжнародне співробітництво, повернення активів та технічна допомога. Особливу увагу приділено поверненню викрадених активів, розслідуванню, доступу до даних про бенефіціарну власність та застосуванню спеціальних слідчих технік. UNCAC наголошує на прозорості управління, підзвітності, запобіганні конфлікту інтересів і захисті викривачів. Протидія організованій корупції базується на міжнародній солідарності та спільній відповідальності держав [4].

На вітчизняному рівні вагомі засади утверджує Стратегія розвитку Національного антикорупційного бюро України на 2025–2030 роки. Її положення опираються на принципи боротьби з корупцією, зокрема верховенства права, інституційної незалежності, прозорості, доброчесності, превенції та підзвітності. НАБУ позиціонує себе як незалежний правоохоронний орган, що діє відповідно до Конституції, дотримуючись Кодексу професійної етики та принципу нульової толерантності до корупції. Одним із ключових аспектів є зміцнення інституцій-

ної спроможності та внутрішнього контролю, що забезпечує невідворотність покарання за топкорупцію. Важливе місце відведено запобіганню порушенням – через оцінку ризиків, просвітницьку роботу, цифровізацію процесів та антикорупційну політику всередині самого Бюро. Другий важливий блок принципів стосується міжнародної співпраці, суспільного діалогу та прозорої звітності, що посилюють довіру громадян і партнерів. Звітування перед Президентом, Верховною Радою і Кабінетом Міністрів, а також комунікація з громадськістю через медіа та соцмережі створюють механізми зовнішнього контролю та запобігають замовчуванню зловживань [5].

Отже, міжнародні та національні акти дозволяють узагальнити ключові засади боротьби з організованою корупцією.

По-перше, системність заходів проявляється в інтеграції профілактики, невідворотності кримінальної відповідальності, повернення активів і міжнародної співпраці в єдину політико-правову модель. Ефективність забезпечується через функціональну узгодженість, чіткий розподіл повноважень і послідовність реалізації антикорупційної політики.

По-друге, орієнтація на прозорість, доброчесність і підзвітність визначає сучасні стандарти організації антикорупційної діяльності. Ці принципи охоплюють як внутрішні процедури органів, так і відкритість у взаємодії з громадськістю.

Закон України «Про адміністративну процедуру» від 17 листопада 2022 р. № 2073-IX визначає, що адміністративна процедура ґрунтується на принципах верховенства права, законності, рівності та доброчесності, які встановлюють стандарти взаємодії громадян із органами влади. Закон забезпечує чітку й прозору процедуру прийняття адміністративних актів, що гарантує передбачуваність дій адміністративних органів. Особливу увагу приділено принципу офіційності – обов'язку адміністративного органу самостійно встановлювати обставини справи без необґрунтованого перекладання цього

обов'язку на особу. Важливим є також принцип пропорційності, який зобов'язує органи влади приймати рішення, що найменше обмежують права особи для досягнення законної мети. Запроваджується презумпція правомірності дій особи, а всі сумніви тлумачаться на її користь. Закріплюється принцип безсторонності адміністративного органу, що виключає конфлікт інтересів під час прийняття рішень. Гарантії участі особи в адміністративному провадженні реалізуються через її право бути заслуханою й подавати докази [6].

Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» від 30.06.2024 № 3840-IX визначає ключові принципи діяльності уповноважених органів. Основоположним є принцип законності, що вимагає дотримання Конституції, кримінального та процесуального законодавства. Принцип міжвідомчої координації реалізується через діяльність Координаційного комітету, який забезпечує узгодженість дій державних органів. Принцип спеціалізації передбачає чітке розмежування повноважень між спеціалізованими та загальними органами. Превентивність проявляється у попередженні умов, що сприяють існуванню злочинності. Принцип правової визначеності гарантується заборонаю встановлення нових обов'язків без законодавчої основи. Принципи прозорості, підзвітності та поваги до прав людини забезпечують правозахисну орієнтацію діяльності. Закон також визначає засади міжнародного співробітництва, наукового забезпечення та зобов'язує державу створити належні ресурсні умови для ефективної протидії організованим злочинностям [7].

Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 09.08.2024 № 3887-IX визначає основні принципи реалізації цієї форми державної діяльності, зокрема верховенство права, законність і повагу до прав і свобод людини. Верховенство права означає, що дії оперативних підрозділів мають відповідати не лише букві, а й духу закону. Принцип законності зобов'язує діяти виключно в межах

наданих законом повноважень, що унеможливорює свавілля. Дотримання прав і свобод особи гарантується судовим і прокурорським контролем, а також обмеженням переліком суб'єктів, що уповноважені здійснювати оперативно-розшукову діяльність. Спеціалізація реалізується через повноваження визначених органів – Національної поліції, СБУ, ДБР, НАБУ, БЕБ, СЗР, ДПСУ, УДО, ДКВСУ, розвідувальні органи МОУ. Закон передбачає також міжвідомчу взаємодію на національному та міжнародному рівнях для ефективної боротьби з транснаціональною злочинністю. Обов'язковість реагування на виявлені ознаки злочинів забезпечується передачею матеріалів до органів досудового розслідування, що поєднує оперативну та процесуальну діяльність [8].

На основі норм-засад, закріплених у спеціальному законодавстві, узагальнюється, що принцип законності та верховенства права є визначальним для публічного адміністрування у сфері протидії організованим корупції. Діяльність державних органів має ґрунтуватися виключно на Конституції України, спеціальних законах і процесуальному законодавстві, що унеможливорює свавільне втручання в приватне життя та зловживання владою. Верховенство права передбачає не лише формальне дотримання норм, а й забезпечення справедливості та правової визначеності. Дотримання прав і свобод людини є обов'язковою умовою легітимності державного втручання, що забезпечується через судовий та прокурорський контроль. Закріплюється також презумпція правомірності дій особи та принцип тлумачення сумнівів на її користь. Принцип координації й взаємодії передбачає узгодженість дій компетентних органів у сфері протидії злочинності, зокрема транснаціональної.

У юридичній літературі принципи боротьби з організованою корупцією розглядаються як фундаментальні правові орієнтири, що поєднують нормативне та практичне значення. О. Шевчук визначає їх як систему ідей, закрі-

плених у законодавстві та сформованих на основі правоохоронної практики. До ключових принципів антикорупційної політики відносять верховенство права, законність, відкритість, політичну нейтральність, пріоритет запобігання та участь громадськості. Особлива увага приділяється гарантіям прав людини й принципу невідворотності відповідальності. У межах оперативно-розшукової діяльності виділяються принципи конспірації, наступальності та поєднання гласних і негласних методів. Конспірація забезпечує ефективний збір інформації в умовах таємності, а наступальність – ініціативність дій правоохоронців. Поєднання методів допустиме лише за умови суворого дотримання принципу законності [9].

Китайські дослідниці Тінг Гонг і Чі Хо Лау класифікують антикорупційні стратегії на три підходи: правовий, ціннісний і технологічний. Правовий підхід орієнтований на чітке нормативне регулювання, створення незалежних інституцій і забезпечення верховенства права. Яскравим прикладом є гонконзька модель, яка поєднує превенцію, покарання та громадську просвіту. Ціннісний підхід акцентує увагу на формуванні доброчесного середовища, етичного лідерства та участі громадян. Дослідниці підкреслюють, що саме цінності створюють стійкий ефект антикорупційної політики. Технологічний підхід базується на застосуванні цифрових інструментів управління – блокчейну, штучного інтелекту та захищених каналів повідомлень. Його головна мета – мінімізувати безпосередні контакти між громадянами та чиновниками, знижуючи ризики корупції [10].

У сучасній антикорупційній доктрині визначено низку принципів, що формують цілісну систему протидії організованих корупції, серед яких ключовими є превенція та технологічна інноваційність. Принцип превенції передбачає пріоритет профілактики, раннє виявлення ризиків, адміністративну наступальність і суспільну просвіту з метою створення несприятливого для корупції середовища, як це успішно демон-

струє гонконзька модель. Водночас принцип поєднання гласних і негласних заходів дозволяє збалансувати правомірність дій із необхідністю збереження конфіденційності. Принцип технологічної інноваційності реалізується через цифрові інструменти – електронне урядування, блокчейн, штучний інтелект, платформи для викривачів – які мінімізують людський чинник та адміністративний контакт. Це сприяє прозорості, простежуваності й незмінності процесів, зміцнюючи доброчесність інституцій.

Закон України «Про правовий режим воєнного стану» від 14.05.2025, № 4391-IX закріплює низку принципів, що мають антикорупційне значення в умовах надзвичайної безпеки. Зокрема, централізація управління через військове командування усуває ризики паралельного чи тіньового впливу на владні рішення. Принцип оперативного реагування дозволяє Президентові та Генеральному штабу ЗСУ швидко нейтралізувати загрози, включно з організованими злочинними угрупованнями. Військові адміністрації наділяються спеціальними повноваженнями щодо контролю територій, що сприяє забезпеченню публічного порядку. Водночас діє принцип пропорційності в обмеженні прав, який унеможливорює свавільне втручання в свободи громадян. Законність забезпечується вимогою офіційного фіксування меж і строків обмежень. Принцип підзвітності військового управління реалізується через конституційний контроль і парламентське затвердження президентських рішень [11].

Дослідження Global Initiative Against Transnational Organized Crime свідчить, що повномасштабне вторгнення Росії у 2022 році радикально трансформувало організовану злочинність в Україні. Злочинні угруповання швидко адаптувалися, активізувавши ринки зброї, наркотиків, контрабанди та незаконного використання гуманітарної допомоги. На тлі тривалого воєнного стану, за якого законодавчо не передбачено процедури демобілізації, спостерігається зростання

випадків залучення осіб, звільнених зі служби за медичними показаннями, до діяльності, що має ознаки кримінальної. Зловживання з боку цієї категорії еквівальсовослужбовців, які, в силу обставин, зберігають певні ресурси, зв'язки та досвід, ускладнюють протидію криміналітету та формують нові виклики для системи безпеки в тилкових регіонах. Така динаміка потребує посиленої уваги з боку правоохоронних органів, а також формування ефективних механізмів соціального та правового контролю над інтеграцією осіб, звільнених за станом здоров'я у цивільне середовище. Нові організаційні форми злочинності вирізняються цифровою мобільністю, гнучкістю та імітацією патріотичної або гуманітарної діяльності. Зростає ризик проникнення злочинних елементів у сферу відбудови, оборонних закупівель і логістики. Злочинність дедалі частіше інтегрується в легальні процеси, використовуючи корупційні зв'язки та державні програми. Ефективна протидія вимагає зміцнення інституцій доброчесності, цифрового контролю, незалежних розслідувань і громадського нагляду [12].

Отже, в умовах воєнного стану принципи публічного адміністрування відіграють особливу роль у забезпеченні ефективної та контрольованої боротьби з корупційною діяльністю. Вони формують нормативну основу для централізованого, оперативного та пропорційного реагування держави на загрози, пов'язані з розкраданням ресурсів та зловживанням владою. Зростає значення таких принципів, як законність, підзвітність, доброчесність і невідворотність відповідальності, які забезпечують стримування зловживань і сприяють відновленню довіри до влади. Застосування цих принципів дозволяє уникнути хаосу та зберегти керівність у кризових умовах. Водночас посилюється актуальність інституційної стійкості, цифрового контролю та громадського нагляду як ефективних превентивних механізмів. Публічне адміністрування має спиратися на чітку правову основу, етичні орієнтири та прозорі управлінські процедури.

Висновок. Усе вищенаведене дозволяє узагальнити, що верховенство права та законність є ключовими принципами, які унеможливають порушення прав людини під час реалізації антикорупційних заходів. Ці принципи встановлюють межі впливу адміністративних і правоохоронних органів, закріплюючи вимогу діяти виключно на підставі Конституції, законів і процесуальних норм. Це забезпечує правову визначеність та дає змогу громадянам передбачати наслідки владних рішень. Верховенство права гарантує, що навіть у кризових умовах, зокрема під час воєнного стану, державне втручання залишається легітимним. Законність, у свою чергу, знижує ризики корупційних зловживань шляхом створення чітких процедурних рамок і механізмів підзвітності. Принципи верховенства права становлять основу суспільної довіри до органів публічного адміністрування, посилюючи їхню репутацію та легітимність.

Отже, принципи публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією ґрунтуються на визнанні їх фундаментальної ролі як базових природних і нормативно закріплених орієнтирів, що формують єдину логіку дій адміністративних і правоохоронних органів. Вони є системоутворюючими положеннями, які забезпечують узгодженість правових, інституційних і процедурних механізмів. Принципи не лише окреслюють межі адміністративно-правового впливу, а й втілюють ідеї справедливості, доброчесності, верховенства права та правової визначеності. Їхнє значення виходить за межі суто юридичних норм – вони слугують етичним, світоглядним і функціональним орієнтиром для системи публічного управління. Особливу вагу мають такі принципи, як законність (як складова верховенства права), підзвітність, пропорційність, ефективність, технологічна інноваційність і превенція. Вони забезпечують як легітимність, так і реальну дієвість заходів протидії організованій корупції, зміцнюючи довіру громадян до державних інституцій.

Анотація

У статті виявлено та узагальнено принципи публічного адміністрування боротьби з організованою корупцією в Україні. Доведено, що це комплекс базових легальних орієнтирів, які забезпечують єдність, передбачуваність і правову обґрунтованість дій адміністративних та правоохоронних органів. Вони виконують не лише юридичну, а й етичну, світоглядну та функціональну роль, забезпечуючи легітимність адміністративного та кримінального процесуального втручання в права та законні інтереси приватних осіб. Центральне місце посідає принцип верховенства права, складовими якого є законність, правова визначеність, обмеження дискреції посадових осіб і підзвітність усіх рішень органів влади. У межах боротьби з організованою корупцією це означає, що будь-які адміністративні або оперативно-розшукові дії мають ґрунтуватися на Конституції України, законах та визначених процедурах. Принцип законності є гарантією захисту прав людини. У цьому контексті принцип невідворотності відповідальності сприяє посиленню суспільного контролю та зниженню рівня толерантності до корупційних правопорушень. Невід'ємними складовими антикорупційної моделі є засади прозорості, підзвітності та доброчесності. Прозорість передбачає відкритість адміністративних процедур, доступ громадян до рішень органів влади та можливість участі суспільства в контролі. Підзвітність визначає обов'язок державних структур надавати повну, достовірну й регулярну інформацію про результати своєї діяльності. Доброчесність, у свою чергу, вимагає не лише дотримання закону, а й етичності, недопущення конфлікту інтересів і служіння публічному інтересу. Принципи ефективності, пропорційності та превенції формують стратегічний рівень антикорупційної політики. Ефективність вимагає досягнення чітко окреслених результатів із мінімальним залученням ресурсів, що підвищує загальну керованість системи. Пропорційність забезпечує відповідність між втручанням органу влади та законною метою, не допускаючи надмірного чи дискримінаційного обмеження прав. Принцип превенції передбачає випереджальне виявлення корупційних ризиків, усунення їхніх структурних причин і зменшення мотивації до зловживань. З'ясовано, що важливим фактором є засади технологічної інноваційності, зокрема застосування цифрових платформ, електронного урядування, блокчейну, систем звітності та захищених каналів повідомлень, які зменшують людський чинник і мінімізують корупційні ризики.

Ключові слова: антикорупційна політика, воєнний стан, доброчесність, електронне урядування, законність, гласні процедури, негласні заходи, організована корупція, підзвітність, превенція, принцип, прозорість, публічне адміністрування, системність, технологічна інноваційність, внутрішній контроль, верховенство права.

Didenko A.O. Principles of public administration for combating organized corruption in Ukraine

Summary

The article identifies and generalizes the principles of public administration in combating organized corruption in Ukraine. It is demonstrated that these principles constitute a set of fundamental legal benchmarks ensuring coherence, predictability, and legal justification for the actions of administrative and law enforcement bodies. These principles serve not only legal but also ethical, ideological, and functional roles, ensuring the legitimacy of administrative and criminal procedural interventions while safeguarding individual rights and lawful interests. Central to this framework is the principle of the rule of law, encompassing legality, legal certainty, constraints on administrative discretion, and accountability of all governmental decisions. In the context of countering organized corruption, this means that all administrative and investigative actions must be based on the Constitution of

Ukraine, statutory norms, and established procedures. The principle of legality is especially vital in safeguarding human rights under martial law conditions. Within this context, the principle of the inevitability of liability strengthens public oversight and reduces societal tolerance for violations. The anti-corruption model is further grounded in the principles of transparency, accountability, and integrity. Transparency entails openness of administrative procedures, citizen access to public decisions, and opportunities for public participation in oversight. Accountability requires government institutions to provide complete, accurate, and regular information regarding their performance. Integrity demands not only compliance with the law but also ethical conduct, avoidance of conflicts of interest, and a commitment to the public good. The principles of effectiveness, proportionality, and prevention constitute the strategic dimension of anti-corruption policy. Effectiveness implies achieving clearly defined outcomes with minimal resource expenditure, thus enhancing the overall manageability of the system. Proportionality ensures that government intervention aligns with legitimate aims and prevents excessive or discriminatory restrictions of rights. The principle of prevention involves proactive identification of corruption risks, elimination of structural causes, and reduction of incentives for abuse. It is also found that technological innovativeness plays a crucial role, particularly through the use of digital platforms, e-governance tools, blockchain systems, reporting mechanisms, and secure whistleblower channels, which reduce human influence and minimize corruption risks.

Key words: accountability, anti-corruption policy, clandestine measures, e-governance, goodness (integrity), internal control, legality, martial law, openness of procedures, organized corruption, prevention, principle, public administration, rule of law, systemic approach, technological innovation, transparency.

Список використаних джерел:

1. Принцип. Словник української мови: в 11 томах. Том 7, 1976. С. 497. URL: <https://sum.in.ua/s/pryncyp>
2. Галунько В. Діхтієвський П., Берлач А. та ін. Адміністративне право та адміністративний процес. Повний курс: підручник: видання п'яте. / за заг. ред. В. Фелика, В. Галунька. Київ, 2024. 992 с.
3. Діденко А.О. Стосовно категорійного утвердження поняття боротьба з організованою корупцією в Україні. Актуальні питання адміністративного, морського і космічного права в умовах протидії коронавірусу COVID-19: Міжнародна науково-практична он-лайн конференція, м. Київ, 24 квітня 2020 р. Київ: ААПН, 2020. С. 42–44.
4. United Nations Convention against Corruption. United Nations. New York, 2004. URL: <https://www.unodc.org/unodc/en/treaties/CAC/>
5. Стратегія розвитку Національного антикорупційного бюро України на 2025–2030 роки. Національне антикорупційне бюро України. URL: <https://nabu.gov.ua>
6. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17 листопада 2022 р. № 2073-IX. Офіційний вісник України. 2022. № 97. Ст. 5992. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>
7. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30 червня 1993 р. № 3341-XII. База даних «Законодавство України». Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3341-12>
8. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лютого 1992 р. № 2135-XII. База даних «Законодавство України». Верховна Рада України. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2135-12>
9. Шевчук О. Ю. Основні принципи запобігання та протидії корупції. Вісник кримінального судочинства. 2022. № 18. С. 441–444. URL: <https://elar.navs.edu.ua/handle/123456789/4545>

10. Gong T., Lau C. 2024. Navigating Anti-Corruption Strategies. *Global Public Policy and Governance*. Vol. 4. P. 225–230. DOI: <https://doi.org/10.1007/s43508-024-00099-0>
11. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12 травня 2015 р. № 389-VIII. База даних «Законодавство України». Верховна Рада України. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/389-19>
12. Global Initiative Against Transnational Organized Crime. New Dynamics, New Opportunities: Trends in Organised Crime in Ukraine After Russia's Invasion. *LSE Public Policy Review*, vol. 3. no. 1. 2023. article 11. DOI: <https://doi.org/10.31389/lseppr.94>